

VERSETUL-CHEIE

*A rânduit dintre ei
doisprezece, ca să-i aibă
cu Sine și să-i trimită
să propovăduiască.*

MARCU 3:14

Chemarea la ucenicie

Text: Marcu 3:7-19

Ideea centrală: Domnul Isus Își desfășoară lucrarea în Galileea prin predicarea Evangheliei, vindecarea bolnavilor, eliberarea celor posedați și alege pe cei doisprezece apostoli, pe care îi pregătește pentru continuarea lucrării Sale.

Scopul lecției: Să ne ajute să înțelegem care este esența lucrării la care am fost chemați și să ne asumăm condiția de ucenici ascultători și dedicați ai Domnului Isus.

În pasajul acesta evanghelistul Marcu oferă o prezentare succintă a lucrării Domnului Isus în Galileea (3:7-12), precum și alegerea celor doisprezece ucenici (3:13-19). Marcu face astfel trecerea de la colecția de episoade ale împotrivirii liderilor religioși față de Mântuitorul (2:1-3:6), la detalierea învățăturilor și a semnelor făcute de Isus (3:7-6:13 sau chiar până la 8:26).

Lucrarea lui Isus în Galileea

Domnul Isus merge cu ucenicii la Marea Galileii, probabil pentru a fi într-un loc mai retras; ei sunt urmați de mulți oameni care veneau de aproape (Galileea), de la distanță mai mare (Iudeea cu capitala Ierusalim în partea de sud a Palestinei), „de dincolo de Iordan” (adică din zona de est a țării, probabil Perea și Decapolis) și din Idumeea (care era denumirea grecească pentru Edom – din această zonă provenind Irod cel Mare). De asemenea, la Domnul vin și cei dintre neamuri din orașele feniciene Tir și Sidon, de pe coasta Mării

Mediterranean, la nord-vest de Galileea. Aici avem indicat spectrul complet al celor vizați de lucrarea lui Isus, care a venit deopotrivă pentru evrei, cât și pentru neamuri, oferind șansa mântuirii oamenilor din orice națiune și de orice limbă (Isaia 49:6; Apocalipsa 5:9–10).

Cei care doreau să ajungă la Isus erau în număr mare, ucenicii fiind instruiți în prealabil de Învățătorul să aibă mereu o barcă de dimensiuni mai mici (termenul în original indică faptul că nu era barcă de pescuit) pentru ca El să le poată vorbi oamenilor fără să fie îmbulzit. Isus îi vindeca pe cei bolnavi și exorciza duhurile necurate din cei posedați. În pofida faptului că Mântuitorul făcea lucrările acestea și, cu siguranță, vestea oamenilor Evanghelia, Marcu nu ne dă niciun indiciu că se înmulțea numărul celor ce deveneau ucenici autentici ai Domnului.

În acest context observăm că au fost oameni care au depus un efort mare să ajungă la Marea Galileei (cei care veneau de la Ierusalim parcurseseră cel puțin 150 km) pentru o obține beneficii de la Isus, fără să Îl urmeze ca ucenici; au venit la Isus pentru că așteptau vindecarea trupurilor lor, însă nu au înțeles că El le putea vindeca sufletele de boala mortală a păcatului (Ioan 6:26, 35–36). Și astăzi sunt oameni care Îl caută pe Isus doar să obțină ceva (sănătate, succes, ieșirea din „încurcături”) sau doar când au nevoie de ajutor, fără să Îl recunoască ca Domn și Mântuitor personal.

Deși duhurile necurate recunoșteau că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Învățătorul le interzicea să Îi dezvăluie identitatea. Lucrul acesta pare a fi surprinzător, însă foarte probabil că Domnul nu a dorit ca lucrarea Sa pământească de Fiu al lui Dumnezeu să fie asociată în primul rând cu vindecările, exorcizările și cu hrănirea oamenilor, ci cu predicarea Evangheliei (Marcu 1:34). De asemenea, Domnul Isus era Cel care trebuia să dețină controlul dezvăluirii mesianității Sale – lucru pe care l-a făcut într-o progresie, precum și era necesară o temporizare a fazelor lucrării Sale. Liderii religioși erau deja gata să Îl omoare pe Domnul (Marcu 3:6), însă timpul Său nu „venise” încă. Cu siguranță că la mijloc era și imaginea lui Mesia, care ar fi fost înțeles de oameni ca fiind Cel ce le rezolvă problemele – inclusiv cele politice, naționaliste (după cum chiar erau așteptările mesianice ale evreilor), și nu ca Robul lui Dumnezeu care a venit să sufere și să Își dea viața pentru păcatele oamenilor.

Mai este un aspect foarte relevant pentru vremurile noastre în care multe persoane publice ar face orice pentru un moment de faimă; pentru Domnul

Isus celebritatea aducea un deserviciu, pentru că scopul Său era să Îl mulțumească pe Tatăl prin a merge pe calea crucii, și nu pe oameni prin a primi aclamarea acestora.

Alegerea celor doisprezece

Numărul ucenicilor pe care Învățătorul i-a pus deoparte are un simbolism profund: au fost doisprezece fii ai lui Iacov care devenit căpeteniile celor douăsprezece triburi ale lui Israel (Geneza 35:22–26; Exod 28:21), în timp ce în alte pasaje din evangheliile celor doisprezece apostoli li se spune că vor avea locuri de cinste după instaurarea completă a Împărăției lui Dumnezeu (Matei 19:28). Astfel, Domnul Isus este prezentat ca fiind fondatorul noului Israel, care pregătește venirea Împărăției divine în mod plenar.

La fel după cum, chemat fiind de Dumnezeu, Moise a urcat pe muntele Sinai să primească Legea pentru a o duce înapoi la poporul care trebuia să umble în căile Domnului (Exod 19:20), Isus îi cheamă pe ucenici, numește pe doisprezece dintre ei să Îl însoțească și apoi să meargă să propovăduiască Evanghelia (vs. 13–14). În Evanghelia pe care o scrie Marcu, muntele simbolizează locul apropierei de Dumnezeu, al rugăciunii (6:46), al schimbării la față (9:2–8) și cuvintelor profetice ale Mântuitorului (13:3–5). Marcu intenționează să arate că alegerea celor doisprezece indică o nouă fază în istoria sacră a răscumpărării, așa cum a fost și constituirea Israelului ca poporul ales al lui Dumnezeu. De asemenea, Isus le dă apostolilor putere și autoritate asupra bolilor și demonilor.

Marcu oferă lista cu numele celor doisprezece apostoli; menționarea lor în 1 Corinteni 15:5, care a fost probabil textul nou-testamentar cel mai timpuriu ce conține referire la grupul apostolilor, confirmă că ei au avut un rol semnificativ în biserică în perioada imediat următoare după înălțarea Mântuitorului. Listele cu numele apostolilor din textele paralele (Matei 10:1–4; Luca 6:12–16 și Faptele ap. 1:12–13) nu sunt identice. Tadeu din Marcu 3:18 și Matei 10:3 este probabil aceeași persoană cu Iuda, fiul lui Iacov, din Luca 6:16. Apostolul Matei din Marcu 3:18 este descris în Matei 10:3 ca fiind vameș și este numit Levi în Marcu 2:14.

O situație interesantă este cooptarea în grupul ucenicilor a lui Matei și Simon Zelotul. Primul, în calitate de vameș, lucra pentru guvernul lui Irod Antipa, vasalul Imperiului Roman, în timp ce al doilea era foarte probabil

parte a unui grup religios de rezistență față de autorități. Fiind probabil un luptător naționalist pentru eliberare, Simon Zelotul ar fi avut în mod natural ură față de Matei, iar acesta din urmă ar fi trebuit să se teamă de Simon. Și totuși au fost cooptați amândoi în grupul apostolilor, pentru că viețile lor au fost transformate de Mântuitorul.

În timp ce chemarea la pocăință a fost pentru toți cei care Îl ascultau (Marcu 1:14, 15), Învățătorul i-a chemat pe unii pe munte (3:13 – „...a chemat la El pe cine a vrut...”), această chemare fiind primită cu ascultare deplină (3:13 – „...și ei au venit la El”). Dintre cei care au mers pe munte, Isus a ales doisprezece apostoli - în original este folosit cuvântul „apostolus”, adică „trimiși”. Chemarea la ucenicie a fost pentru mai mulți, în timp ce chemarea la apostolat a fost una specială, făcută doar pentru cei doisprezece (v. 14). Toți suntem chemați să Îl urmăm pe Mântuitorul ascultând întru totul de El. Pentru ucenici, prioritatea numărul unu este Isus și voia Sa (Matei 8:18-22). Decizia de a-L urma cere un preț (Matei 16:24, 25), dar are și mari răsplătiri (Matei 19:27-30).

Aplicații:

1. Mesajul nostru către cei pe care îi evanghelizăm și învățătura oferită celor ce fac primii pași pe calea credinței ar trebui să conțină și aspectul acesta important: Domnul Isus trebuie urmat nu pentru ce ne poate da din spectrul lucrurilor pământești, ci, în primul rând, pentru că El este Singurul care ne rezolvă nevoile sufletului nostru. Și dacă nu ne dă prea multe lucruri pământești, să nu ne supărăm și chiar să Îl părăsim.
2. Mirajul popularității este o cursă în care pot cădea cu ușurință și copiii Domnului, mai ales cei care sunt în fața poporului; aceasta este o ispită pentru învingerea căreia este nevoie de veghere și ajutor din partea Domnului.
3. Condiția principală a fecăruia care Îl mărturisim pe Isus ca Domn și Mântuitor este aceea de ucenici ai Săi. Asta înseamnă că trebuie să umblăm în ascultare totală împlinind voia Sa, pe care o găsim în Cuvânt și în călăuzirea dată de Duhul Sfânt.